

„**Umnoži nam vjeru!**“ (Lk 17,5)

Ponekad u svojim molitvama imamo osjećaj kako nas Bog ne čuje. Koliko god se mi trudili, koliko god nastojali biti sabrani, koliko god zapomagali, ostaje osjećaj kao da je Bog negdje daleko, kao da je zaokupljen nekim drugim stvarima, kao da nas doista ne čuje i ne primjećuje. Tako se događalo i izraelskom narodu koji je bio u progonstvu i koji više Gospodinu: „*Dokle ću, Gospodine, zapomagati, a da ti ne čuješ?*“

(Hab 1,2). No problem nije u Bogu koji ne čuje, Bogu koji ima nekih drugih i važnijih poslova, u Bogu koji je daleko, problem je u narodu koji je svoj pogled odvratio od Boga, u narodu koji je počeo štovati neke druge bogove, koji je na Božje mjesto stavio zemaljske stvari. A kada je ono zemaljsko razočaralo, čovjek je počeo shvaćati da radost i spasenje može pronaći jedino u Bogu.

Živeći s Isusom, slušajući njegove riječi, gledajući čudesa koja je činio, učenici shvaćaju da je jedino u Bogu spasenje, da jedino u njemu mogu pronaći pravu radost i ispunjenje života. No bili su svjesni svojih slabosti i ograničenja, svjesni su svoje nesposobnost da njegovu riječ svim srcem prihvate i da počnu živjeti po njoj zato ponizno mole Isusa „Umnoži nam vjeru!“ Zahvaljujući poniznosti, prihvaćanjem slabosti, Isus im daje poticaj da čine kako je i on činio, da govore i naviještaju onako kako je on naviještao, najprije svojim životom, a zatim i svojim riječima.

Bog nam progovara na različite načine, po ljudima, ali i po događajima u našem životu, i bez obzira koliko mi bili rastreseni, i svojim brigama i poslovima, On je prisutan, upravlja nam svoj pogled i želi donijeti radost u naš život. Jedino što od nas traži je mrvicu vjere, samo „zrno gorušičino“ da bismo i gore mogli premještati. Neka naša molitva bude sjedinjena s molitvom apostola u riječima „Gospodine, umnoži nam vjeru“.

vlč. Ivan Valentić, kapelan